

нея е достатъченъ да заякне както тѣлесно, така и духовно най-болния и слабъ войникъ. Днесъ, следъ като бѣлитѣ хора ни покориха, този обичай почна да губи своята сила, не обаче за това, че между насъ се намиратъ военни постове, които следятъ това, но защото вѣрата въ този обичай, следъ срещитѣ съ силнитѣ и добре въоръжени бѣли, е разклатена. Колкото и много черепи да има една челядь, нищо не ѝ помага срещу огнестрелнитѣ оржжия на новитѣ бѣли хора. Свикнали обаче отъ много години на тѣзи украшения, ние не можемъ така лесно да се откажемъ отъ тѣхъ. По обичай черепитѣ още си висятъ, макаръ че никой не вѣрва въ тѣхната сила, и трѣбва много години да се изминатъ, докато тѣ изчезнатъ, и бждатъ замѣнени съ други украшения.

*

Единъ день ми дотегна самотията, та решихъ да направя обиколка изъ моя участъкъ. Обиколката, която трая нѣколко седмици, ми даде възможность да навестя много отъ селищата на туземцитѣ и да изуча живота и обичаитѣ имъ. Отъ моя началникъ, команданта на лагера, бѣхъ предупреденъ да се пазя отъ хлѣбаркитѣ, дървеницитѣ и комаритѣ, първитѣ отъ които били голѣми колкото раци, вторитѣ — като костенурки, а третитѣ — като малки птичета. Тия сравнения се оказаха преувеличени. Наистина комаритѣ бѣха необикновенно голѣми и нахални, добре охранени, съ подути коремчета, и мазни при смакчване — изобщо отвратителни и ненаситни гадинки. Срѣдство противъ тѣхъ все се намираше. Срещу хлѣбаркитѣ, обаче нищо не помагаше. Голѣми до нѣколко сантиметра, тѣ се опитваха всичко да гризатъ, и сравнението имъ съ малки раци бѣше много сполучливо: щипѣха и хапѣха и хората. Най-